

RESSÒ DE LA PARAULA

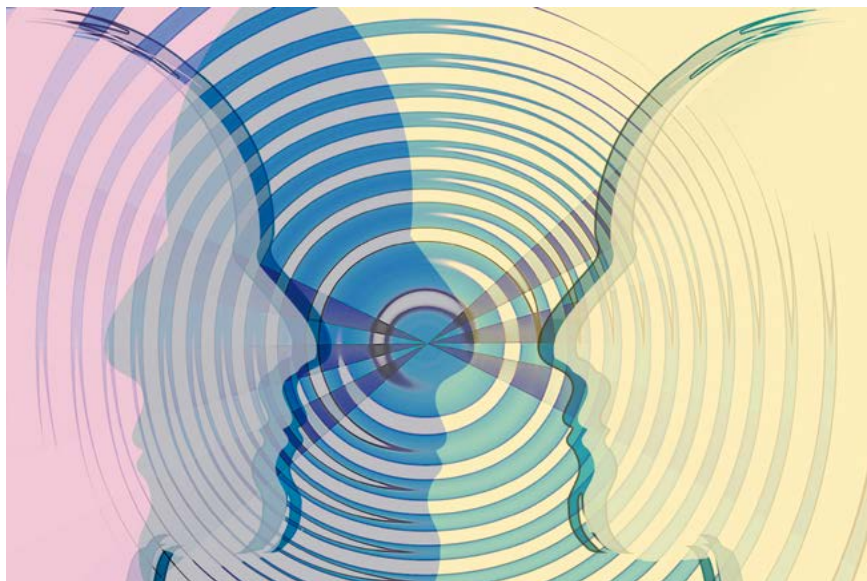
Cridats (V): discernir

En la vivència de la vocació personal un ha d'assumir el gran repte de discernir. Discernir significa detectar, descobrir quelcom entre coses similars. En el cas de la vocació significa copsar, distingir la veu de Déu (la seva voluntat) entre altres veus i altres voluntats. Ja hem dit que Déu té un llenguatge especial, encara que és accessible a nosaltres, perquè Ell mateix va assumir les nostres formes humanes per a comunicar-se.

Hem assenyalat també la necessitat d'aprendre el llenguatge de Déu per a copsar-lo o distingir la seva veu enmig de tantes veus que ens arriben. També hem dit que aquest aprenentatge s'adquireix pel tracte amb Ell. És el primer pas del discerniment. Fer de la nostra vida una resposta a la crida de Déu (vocació) requereix fer aquests quatre passos: copsar la seva veu, entendre-la, acollir-la i actuar en conseqüència.

Arribar a «entendre» el que Ell vol és un repte més gran. Perquè aquest «entendre», no sols requereix el tracte amb Ell, sinó també viure des de dins l'empatia que dona l'amor. Ens imaginem que un està escoltant un enregistrament on apareixen converses entrecruades i confuses. De sobte detecta una veu d'algú que coneix bé, perquè és amic seu. Si arriba a veure els qui parlen, serà capaç d'identificar el seu amic i no necessitarà escoltar totes les paraules que dirà, sinó que descobrirà el que diu amb els seus gestos, l'expressió del seu rostre, fins i tot estant en silenci. L'amistat li ha donat

la capacitat d'entendre'l fins i tot més enllà del que expressen els llavis de l'amic. Entre amics no es fan grans discursos, perquè fins els silencis parlen i poques paraules poden comunicar tota l'ànima. De vegades les mares no necessiten que el fill o la filla expliqui què li passa: ho endevinen amb mirar-los solament. És la convivència i, sobretot, l'amor el que dona capacitat de conèixer i entendre la interioritat de l'altre.

En aquest context d'amistat es realitza gairebé espontàniament el següent pas: acollir, assumir, fer-nos nostre, el que s'ha entès que és la seva voluntat. ¿Es tracta d'una experiència de sotmetiment i servitud? És l'atmosfera d'amor en què es duu a terme tot el discerniment el que ens ajuda a entendre. Quan resem el Parenostre diem a Déu que es faci la seva voluntat, així a la terra com es fa en

el cel. No fem res més que imitar Jesús, que va dir que el seu aliment era fer la voluntat del Pare (*Jn 4,34*). Sant Pau ens recorda que no som esclaus, sinó fills (cf. *Rm 8,15-17*) i Jesús ens va dir «ja no us dic servents, sinó amics» (cf. *Jn 15,15*). La vida com a vocació inclou el discerniment i aquest demana l'obediència. Obediència vol dir la coincidència, la sintonia, entre la nostra voluntat i la de Déu; no precisament que coincideixin la voluntat de Déu amb la nostra. I aquesta obediència no és, precisament, la deguda a una norma, sinó a l'amor fidel que inclou l'acte de fe i la voluntat de seguiment a la persona de Jesucrist.

Amb un últim pas es completa el discerniment: s'ha d'actuar en conseqüència. Recordem aquells advertiments de Jesús que vinculaven l'escolta de la Paraula al seu necessari compliment. No n'hi ha prou amb escoltar, conèixer, fins i tot dir o proclamar la voluntat de Déu, sinó que hem de complir-la concretament («no el que diu, sinó el que fa entrarà en el Regne dels cels... el que escolta i compleix... el que escolta i no compleix» (cf. *Mt 7,21-27*); «qui va fer la voluntat del pare?... el que va anar realment a treballar» (cf. *Mt 21,28-31*).

La vocació, amb el seu discerniment, acaba en la vida. La resta són discursos, música o poesia. Perquè va néixer en la vida concreta i a ella condueix, en ella ens espera Jesucrist.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Arribat als vuitanta-quatre anys, la salut va empitjorar. Les circumstàncies feien previsible el desenllaç. La germana mort anava fent forat en el seu cos i, amb plena consciència, va emprendre la darrera ruta amb enteresa i temprança, com sempre. Amb un món interior conreat amb múltiples lectures, pregàries, reflexions personals i reunions de l'equip de matrimonis de la Mare de Déu que tant l'ajudà als seus membres a donar sentit a la vida, a estimar Déu i el pròxim. Fidel a Déu, amb el llibre dels Salmes sempre propers. Va estimar i es va sentir estimat perquè estimava la vida i les persones. La seva fe i les seves convic-

cions cristianes, el servir i estimar ignasià après a la Congregació Mariana, acabada l'adolescència, havien guiat la seva vida. Era un home de fe profunda, arrelada i viscuda, i en aquest moment cabdal de la seva vida, sabia on anava i qui l'esperava. «N'estic cert, tota la vida m'acompanyen / la teva bondat i el teu amor. / I viuré anys i més anys / a la casa del Senyor» (*Sl 23,6*).

Es va acomiadar lúcidament de la seva esposa i dels fills, amb els qui volgué mantenir una darrera conversa de co-

Uns darrers prec

miat esperançat, malgrat tot. A l'habitació, els quatre fills, casats i alhora amb fills, entorn el llit del pare, en un moment d'emoció profunda, atents a les seves paraules, escoltaren unes peticions que eren lliçó de vida, acte de confiança. Amb veu cansada, però segura, els digué: «Ja veieu que estic arribant al final de la vida, no vull marxar sense fer-vos unes peticions: Confieu en Déu, com heu vist que la mare i jo hem confiat. «Ananies, Azaries i Misael van confiar en Déu / i ell els salvà de les flames» (*1Ma 2,59*).

Tingueu cura de la mare, ara només us té a vosaltres. «Va cridar, doncs, el seu fill Tobies i, quan el tingué al costat li va dir: Quan jo mori, enterra'm com cal. Honra la teva mare. No l'abandonis mai mentre visqui. Que es pugui complaure en tot el que facis, no li donis cap disgust en res» (*Tb 4,3*). I una tercera: estimeu-vos, mantingueu-vos units i que hi hagi pau entre vosaltres. «Vosaltres us heu purificat obeint la veritat i ara podeu practicar un amor fratern sense hipocresia. Estimeu-vos els uns als altres intensament i amb un cor net» (*1Pe 1,22*). El missatge era ben clar. Dos dies després, traspassà.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Llamados (V):
discernir

En la vivència de la vocació personal uno ha de assumir el gran reto de discernir. Discernir significa detectar, descubrir algo entre cosas similares. En el caso de la vocación significa captar, distinguir la voz de Dios (su voluntad) entre otras voces y otras voluntades. Ya hemos dicho que Dios tiene un lenguaje especial, aunque accesible a nosotros, porque Él mismo asumió nuestras formas humanas para comunicarse.

Hemos señalado también la necesidad de aprender el lenguaje de Dios para captar o distinguir su voz en medio de tantas voces como nos llegan. También hemos dicho que este aprendizaje se adquiere por el trato con Él. Es el primer paso del discernimiento. Hacer de nuestra vida una respuesta a la llamada de Dios (vocación) requiere hacer estos cuatro pasos: captar su voz, entenderla, acogerla y actuar en consecuencia.

Llegar a «entender» lo que Él quiere es un reto mayor. Pues este «entender», no solo requiere el trato con Él, sino también vivir desde dentro la empatía que da el amor. Nos imaginamos que uno está escuchando una grabación donde aparecen conversaciones entrecruzadas y confusas. De pronto detecta una voz de alguien que conoce bien, porque es amigo suyo. Si llega a ver a quienes hablan, será capaz de identificar a su amigo y no necesitará escuchar todas las palabras que diga, sino que descubrirá lo que dice con sus gestos, la expresión de su rostro, aun estando en silencio. La amistad le ha dado la capacidad de entenderle incluso más allá de lo que expresan los labios del amigo. Entre amigos no se cruzan grandes discursos, pues hasta los silencios hablan y pocas palabras pueden comunicar toda el alma. A veces las madres no necesitan que el hijo o la hija explique qué le pasa: lo adivinan con solo mirarle. Es la convivencia y, sobre todo, el amor lo que da capacidad de conocer y entender la interioridad del otro.

En este contexto de amistad se realiza casi espontáneamente el siguiente paso: acoger, asumir, hacer nuestro, lo que se ha entendido que es su voluntad. ¿Se trata de una experiencia de sometimiento y servidumbre? Es la atmósfera de amor en que se realiza todo el discernimiento lo que nos ayuda a entender. Cuando rezamos el Padrenuestro le decimos a Dios que se haga su voluntad, en la tierra como se hace en el cielo. No hacemos otra cosa que imitar a Jesús, que dijo que su alimento era hacer la voluntad del Padre (Jn 4,34). San Pablo nos recuerda que no somos esclavos, sino hijos (cf. Rm 8,15-17) y Jesús nos dijo «ya no os llamo siervos, sino amigos» (cf. Jn 15,15). La vida como vocación incluye el discernimiento y éste exige la obediencia. Obediencia quiere decir la coincidencia, la sintonía, entre nuestra voluntad y la de Dios; no precisamente que coincidan la voluntad de Dios con la nuestra. Y esta obediencia no es, sin más, la debida a una norma, sino al amor fiel que incluye el acto de fe y la voluntad de seguimiento a la persona de Jesucristo.

Con un último paso se completa el discernimiento: se ha de actuar en consecuencia. Recordamos aquellas advertencias de Jesús que vinculaban la escucha de la Palabra a su necesario cumplimiento. No basta con escuchar, conocer, incluso decir o proclamar la voluntad de Dios, sino que hemos de cumplirla concretamente («no el que dice, sino el que hace entrará en el Reino de los cielos... el que escucha y cumple... el que escucha y no cumple» (cf. Mt 7,21-27); «¿quién obró la voluntad?... el que fue realmente a trabajar» (cf. Mt 21,28-31).

La vocación, con su discernimiento, acaba en la vida. Lo otro son discursos, música o poesía. Pues nació en la vida concreta y a ella conduce, en ella nos espera Jesucristo.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

XVI Jornades de formació i animació
pastoral a la Vicaria del Llobregat

Si octubre és el mes d'aquestes jornades a la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf, el mes de novembre és el torn de la Vicaria del Llobregat. Amb el mateix programa, els fidels dels cinc arxiprestats que s'articulen al voltant del riu són convidats, un any més, a aquestes jornades que es realitzaran de dilluns 14 a dijous 17 de novembre, a la Casa de l'Església, seu del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, carrer d'Armenteres 35 de la vila.

Les temàtiques d'enguany són variades i van des de la litúrgia, al món de l'educació, la joventut i la Bíblia, per ajudar-nos a viure la fe amb esperança.

El programa detallat és el següent:

• Dilluns 14 novembre:

«ENSENYAMENTS LITÚRGICS DEL PAPA FRANCESC»

P. Gabriel Seguí Trobat,

president de l'Institut de Litúrgia *ad instar Facultatis* de l'Ateneu Universitari Sant Pacià de Barcelona

• Dimarts 15 novembre:

«RECUPERAR L'AUTOESTIMA D'EDUCADORS CATÒLICS»

Jordi Cabanes Rodríguez i Raül Adames García, directores de Col·legis Abat Oliba

• Dimecres 16 novembre:

«ÉS POSSIBLE AVUI VIURE LA FE COM A JOVES?»

Laia Garrós Ruiz, antropòloga, i Roger Pérez Parera, matemàtic

• Dijous 17 novembre:

«PER VIURE AMB ESPERANÇA EN EL MOMENT ACTUAL. CLAUS DES DE LA BÍBLIA»

Josep Otón Catalán, catedràtic d'Institut i escriptor

Els bisbes de la Província Eclesiàstica
a la Casa de l'Església

En el marc de les reunions que regularment realitzen els bisbes de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat, dilluns 17 d'octubre a la tarda ho van fer a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat.

Aquestes trobades, que es realitzen rotatòriament en una de les tres seus de la Província Eclesiàstica de Barcelona, serveixen per tractar qüestions que competen als tres bisbats. Els bisbes van poder compartir l'estona de treball així com un moment de pregària a la capella i un berenar.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «L'Església està sempre agraïda per tota expressió de caritat fraterna i d'atenció mostrada als qui han estat esclavitzats i explotats, perquè d'aquesta manera la misericòrdia de Déu es fa visible i el teixit de la societat es reforça i es renova» (19 de maig).

@Pontifex_es: «Maria és icona de la nostra vocació. Com Ella, estem cridats a ser sants i irreprotxables per l'amor (Ef 1,4), fent-nos imatge de Crist» (21 de maig).

@Pontifex_es: «Els dono la meua pau (Jn 14,27). Jesús sap que nosaltres sols no som capaços de custodiar la pau, que necessitem una ajuda, un do, l'Esperit Sant. És Ell qui desarma el cor i l'omple de serenitat» (22 de maig).

@Pontifex_es: «Qui acull a un necessitat no sols fa un acte de caritat, sinó també de fe, perquè reconeix a Jesús en el germà i en la germana» (23 de maig).

Cadena de Pregària per les Vocacions

Cada any, durant el mes de novembre, les deu diòcesis amb seu a Catalunya, vivim la Cadena de Pregària per les Vocacions. Enguany el lema és: «Aixeca't i sigues Testimoni». El bisbe de Terrassa, Salvador Cristau, que és el referent de la Pastoral Vocacional en l'àmbit de la Tarraconense, explica així el sentit del lema:

«A Sant Pau el Senyor el va cridar quan, anant de camí a Damasc per fer presoners els cristians, caigut a terra, va escoltar aquestes paraules de Jesús: "Aixeca't, sigues testimoni".

»Amb aquestes paraules se'ns convida a nosaltres a pregar perquè siguin molts els cridats a treballar als sembrats del Regne de Déu. I a ells, els cridats, se'ls anima a aixecar-se, a no tenir por, a confiar en Aquell que els crida i a donar-ne testimoni amb la seva vida entregada al servei dels germans.»

Per tal d'intensificar la pregària en aquest mes, al portal www.cadenadepregaria.cat hi ha una gran disponibilitat de material que s'ha elaborat per

ajudar a l'oració personal o en grup. També hi ha la possibilitat d'inscriure's i plasmar el «torn» de pregària que un realitza.

Cada diòcesi té encomanats uns dies del mes i a la de Sant Feliu de Llobregat li corresponen els dies 9, 19 i 29 de novembre. D'aquesta manera, la Cadena de Pregària és una iniciativa que ens ajuda a comprendre i sentir que vivim y preguem en comunitat.

El ministre de Cultura visita la catedral

El passat divendres 14 d'octubre, el bisbe Agustí Cortés va rebre el Sr. Miquel Iceta en la visita que aquest va realitzar a la Catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat. Va ser una oportunitat per resseguir els diferents espais de la catedral i palpar les necessitats urgents de rehabilitació i sanejament del monument.

La regidora Lourdes Borrell feia ja temps que preparava aquesta reunió amb el Patronat de la Fundació Laurentius de la catedral, per trobar noves vies d'ajut que permetin la consolidació d'aquest patrimoni cultural declarat com a BCIL (Bé Cultural d'Interès Local).

El ministre va escoltar les explicacions del director del Patronat de la Fundació, Salvador Obiols, i la resta de patrons. La regidora de Cultura, Lúcia Muñoz, en representació de l'alcalde, Oriol Bossa, excusat per obligacions d'agenda, juntament amb altres regidors, van saludar el senyor ministre a la Plaça de la Catedral.

Va ser un matí de treball fructífer, per buscar línies conjuntes que ens permetin impulsar noves millores per tal que la Catedral de Sant Llorenç pugui continuar essent una àgora de vida al servei de les ciutadanes i ciutadans de Sant Feliu de Llobregat i de tota la diòcesi.

Continuem en mode Sínode

Després de la celebració sinodal que vam viure el setembre a la Sagrada Família, el Sínode sobre la sinodalitat continua en la fase continental.

Del 21 de setembre al 2 d'octubre es van reunir al voltant de 50 participants de tot el món a Frascati (Itàlia) amb l'objectiu d'escoltar, dialogar i discernir a partir de les síntesis sinodals elaborades a la consulta del Poble de Déu. El material amb què comptaven demostrava una resposta sense precedents de les esglésies locals: 112 síntesis de les conferències episcopals (d'un total de 114), també de les esglésies catòliques orientals, congregacions religioses, associacions i moviments eclesials, dicasteris vaticans i altres contribucions individuals rebudes a la Secretaria General del Sínode. Amb tot això, van redactar el document que s'oferirà per al discerniment del Poble de Déu a la segona etapa del

procés sinodal: l'etapa continental.

I, coincidint amb aquesta nova fase, a l'Àngelus del 16 d'octubre, el papa Francesc va anunciar novetats al voltant del desenvolupament de la propera XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes. Se celebrarà en dues sessions amb un any de diferència entre totes dues:

la primera, del 4 al 9 d'octubre de 2023; i la segona, a l'octubre de 2024. Aquesta decisió neix del desig que el tema de l'Església sinodal, per la seva amplitud i importància, sigui objecte d'un discerniment prolongat no només per part dels membres de l'Assemblea Sinodal, sinó de tota l'Església. I és que el Sínode no és un esdeveniment, sinó un procés, en què tot el Poble de Déu està cridat a caminar junts cap a allò que l'Esperit Sant l'ajuda a discernir com a voluntat del Senyor per a la seva Església.

AGENDA

► Cafè dels divendres.

Aquest és el nom de la iniciativa formativa que la Delegació diocesana d'Ensenyament convoca per als mestres i professors de religió, amb reconeixement del Departament d'Educació de la Generalitat.

La propera cita és divendres 4 de novembre, de les 18 a les 20 h, a la Casa de l'Església.

Més informació: ensenyament@bisbatsantfeliu.cat

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setm.) [Fl 2,1-4 / Sl 130 / Lc 14, 12-14]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta, castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, vg. i mr.

1. □ Dimarts [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Solemnitat de Tots Sants.

2. ■ Dimecres [Lectures a escollir entre les que es proposen per a les Misses de difunts als leccionaris Santoral o per a Misses diverses. Per exemple: Rm 14,7-9.10-12 / Sl 102 / Mt 25,31-

46]. Commemoració de tots els Fidels Difunts.

3. ■ Dijous [Fl 3,3-8 / Sl 104 / Lc 15, 1-10]. Urgell: □ Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà de Lima; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès).

4. □ Divendres [Fl 3,17-4,1 / Sl 121 / Lc 16,1-8]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, card.; sants Vidal i Agrícola, mrs.

5. ■ Dissabte [Fl 4,10-19 / Sl 111 / Lc 16,9-15]. Sant Feliu de Llobregat:

□ Beata Maria Ràfols i Bruna, vg. Urgell: □ Sant Martí de Porres, rel. Santa Àngela de la Creu, vg.; sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe.

6. ■ Diumenge vinent, XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [2M 7,1-2.9-14 / Sl 16 / 2Te 2,16-3,5 / Lc 20,27-38]. Sants Pere Poveda Castrovete i Innocenci de la Immaculada Canoura Arnau, pvres. i companys, mrs.; sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); beata Beatriu, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemés (València).

Diumenge XXI de durant l'any (C)

COMENTARI

«Vós estimeu tot allò que existeix»

En el nostre món sembla de vegades que el més important és el diner, el domini, el poder imposar la nostra voluntat, fer el que volem. Però l'evangeli ens porta per un altre camí: *Zaqueu, cap d'impostos ric* (per tant, un home considerat en el seu món), troba a faltar alguna cosa en la seva vida, no està satisfet. I per això busca Jesús ni que sigui al preu de fer una cosa, tan singular com *enfilarse en un arbre al lloc on Jesús havia de passar*. El que no s'esperava segurament era la invitació del Mestre: *Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva*. I el contacte amb Jesús el transforma. Ell, que s'ha fet ric per mitjans no massa correctes, ara no solament restitueix el que ha robat sinó que a més comparteix la seva riquesa amb els pobres: *A tots els qui he defraudat, els restitueixo quatre vegades més, i ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns*. És a dir, la riquesa per la qual ha lluitat durant la seva vida ara perd tota importància, ara dona la meitat dels seus béns als pobres; i restitueix, generosament tot allò que ha defraudat. L'encontre amb Jesús li ha canviat els valors de la seva vida. Com diu Jesús: *Avui s'ha salvat aquesta casa, no solament en el sentit de la salvació final sinó també de trobar allò que necessitava per a ser feliç*. És el capgirament de les coses. La riquesa no omple de sentit la pròpia vida.

El mateix veiem a la primera lectura: *Justament perquè ho podeu tot us apiadeu de tothom i dissimuleu els pecats dels homes perquè puguin convertir-se*. El poder de Déu es manifesta en el perdó, en la misericòrdia quan nosaltres pensàriem que s'hauria de manifestar en el domini, en la imposició. És el que faríem nosaltres. La raó és clara: *Vós estimeu tot allò que existeix*. L'amor dona raó de l'actuació de Déu i dona raó del canvi de vida de Zaqueu: ha descobert quelcom millor que la riquesa: l'amor a Déu i als germans. Pau demana a la segona lectura que *Déu amb el seu poder dugui a terme totes les obres que la fe us inspira*. La fe ens inspira dominar, cercar la riquesa o estimar?

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 11,23-12,2)

Senyor, el món tot sencer davant vostre és com un gra que tot just inclina la balança, com un esquitx de rosada que cau a terra al matí. Justament perquè ho podeu tot us apiadeu de tothom i dissimuleu els pecats dels homes perquè puguin penedir-se. És que vós estimeu tot allò que existeix i no abomineu res d'allò que heu creat, ja que no heu fet res sense estimar-ho. Com persistiria res si vós no ho volguéssiu? Què continuaria existint si no rebés la vostra invitació? I vós, Senyor que estimeu la vida, tot ho planyeu, sabent que tot és vostre, ja que el vostre alè immortal és present en tots. Per això repreneu una mica els qui es desencaminen i, servint-vos d'allò mateix amb què han pecat, els amonesteu i els recordeu les seves culpes, perquè s'allunyin del mal i creguin en vós, Senyor.

► Salm responsorial (144)

R. *Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu.*

Us exaltaré, Déu meu i rei meu, / beneiré el vostre nom per sempre. / Us beneiré dia rere dia, / lloaré per sempre el vostre nom. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamin la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Totes les obres del Senyor són fidels, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor sosté els qui estan a punt de caure, / els qui han ensopagat, ell els redreça. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 1,11-2,2)

Germans, sempre preguem per vosaltres, demanant que el nostre Déu us faci dignes de la vocació cristiana i amb el seu poder dugui a terme tots els bons propòsits i totes les obres que la fe us inspira. Així el nom de Jesús, el nostre Senyor, serà glorificat en vosaltres, i vosaltres en ell, per la gràcia del nostre Déu i de Jesucrist, el Senyor. Pel que fa a l'adveniment de Jesucrist, el nostre Senyor, i a la nostra reunió amb ell, us preguem, germans, que no perdeu el seny ni us alarmeu, encara que una suposada revelació de l'Esperit o una dita o carta que passés com si fos nostra anunciessin que el dia del Senyor és imminent.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 19,1-10)

En aquell temps, Jesús anà de pas a Jericó. Un home que es deia Zaqueu, cap de cobradors d'impostos i ric, intentava de veure qui era Jesús, però la gentada li privava la vista perquè era petit d'estatura. Llavors, per poder-lo veure, corregué endavant i s'enfilà en un arbre al lloc on Jesús havia de passar. Quan Jesús arribà en aquell indret alçà els ulls i li digué: «Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva.» Zaqueu baixà de seguida i el rebé tot content. Tothom qui ho veié criticava Jesús i comentava el fet que s'hagués quedat a casa d'un pecador. Però Zaqueu es posà dret i digué al Senyor: «Senyor, ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns, i a tots els qui he defraudat els restitueixo quatre vegades més.» Jesús li digué: «Avui s'ha salvat aquesta casa, ja que aquest home també és un fill d'Abraham. És que el Fill de l'home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut.»

► Lectura del llibre de la Sabiduria (Sab 11,22-12,2)

Señor, el mundo entero es ante ti como un grano en la balanza, como gota de rocío mañanero sobre la tierra. Pero te compadesces de todos, porque todo lo puedes y pasas por alto los pecados de los hombres para que se arrepientan.

Amas a todos los seres y no aborreces nada de lo que hiciste; pues, si odiaras algo, no lo habrías creado. ¿Cómo substituiría algo, si tú no lo quisieras?, o ¿cómo se conservaría, si tú no lo hubieras llamado? Pero tú eres indulgente con todas las cosas, porque son tuyas, Señor, amigo de la vida. Pues tu soplo incorruptible está en todas ellas. Por eso corriges poco a poco a los que caen, los reprendes y les recuerdas su pecado, para que, apartándose del mal, crean en ti, Señor.

► Salmo responsorial (144)

R. *Bendeciré tu nombre por siempre, Dios mío, mi rey.*

Te ensaltaré, Dios mío, mi rey; / bendeciré tu nombre por siempre jamás. / Día tras día, te bendeciré / y alabaré tu nombre por siempre jamás. R.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles. / Que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

El Señor es fiel a sus palabras, / bondadoso en todas sus acciones. / El Señor sostiene a los que van a caer, / Endereza a los que ya se doblan. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Tes 1,11-2,2)

Hermanos:

Oramos continuamente por vosotros, para que nuestro Dios os haga dignos de la vocación y con su poder lleve a término todo propósito de hacer el bien y la tarea de la fe. De este modo, el nombre de nuestro Señor Jesús será glorificado en vosotros y vosotros en él, según la gracia de nuestro Dios y del Señor Jesucristo. A propósito de la venida de nuestro Señor Jesucristo y de nuestra reunión con él, os rogamos, hermanos, que no perdáis fácilmente la cabeza ni os alarméis por alguna revelación, rumor o supuesta carta nuestra, como si el día del Señor estuviera encima.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 19,1-10)

En aquel tiempo, Jesús entró en Jericó e iba atravesando la ciudad. En esto, un hombre llamado Zaqueo, jefe de publicanos y rico, trataba de ver quién era Jesús, pero no lo lograba a causa del gentío, porque era pequeño de estatura. Corriendo más adelante, se subió a un sicomoro para verlo, porque tenía que pasar por allí. Jesús, al llegar a aquel sitio, levantó los ojos y le dijo: «Zaqueo, date prisa y baja, porque es necesario que hoy me quede en tu casa». Él se dio prisa en bajar y lo recibió muy contento. Al ver esto, todos murmuraban diciendo: «Ha entrado a hospedarse en casa de un pecador». Pero Zaqueo, de pie, dijo al Señor: «Mira, Señor, la mitad de mis bienes se la doy a los pobres; y si he defraudado a alguno, le restituyo cuatro veces más». Jesús le dijo: «Hoy ha sido la salvación de esta casa, pues también este es hijo de Abraham. Porque el Hijo del hombre ha venido a buscar y a salvar lo que estaba perdido».